உ

கடவுள் துணை.

ஆத்திரையர் பேராசிரியர் 639

அருளிய

தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம்

மூலமும் உரையும்.

இவை

கும்பகோணம் வாணாதுறை ஹைஸ்கூல்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

திருப்புறம்பயம்

வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தாரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஷையூர்

சோ. சிவாநந்தம் பிள்ளையால்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஸ்ரீ கோமளாம்பா பிரஸ்,

கும்பகோணம்.

1923.

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

இப்பொதுப்பாயிரம் இயற்றியவர் ஆத்திரையர் பேராசிரியர் என்பார். இஃது ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் அருளிய தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியானும் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் அருளிய நன்னூல் விருத்தியானும் இனிதுணரப்படும், அன்றியும் இச்செய்தி தொல்காப்பிய மரபியலுரையிலும் அவ்வுரையாசிரியரால் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

இதுகாறும் ஆராய்ந்து கண்டவளவில் தமிழ் நூற்களில் பேராசிரியர் எனக் குறிக்கப்பெற்றோர் மூவருளர். அவர்களுள், யாப்பருங்கலவிருத்தியின் ஆசிரியராகிய குணசாகரனுரால், 'பிறைநெடுமுடிக் கறைமிடற்றானார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' எனவும், 'நீர் மலிந்த வார்சடையோன் பேர்மகிழ்ந்த பேராசிரியர்' எனவும், 'காமவேளைக் கறுத்தபுத்தேள் நாமந்தங்கிய நல்லாசிரியர்' எனவும்,

இன்னும் பலவாறாகவும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர் ஒருவர். எஞ்சிய இருவருள், ஒல்காப்பெருமைத் தொல்காப்பியத்திற்கும், எட்டுத்தொகையில் இரண்டாவதாகிய குறுந்தொகையில் 380 பாடல்களுக்கும், போதவூர் மேவிய வாதவூரடிகள் அருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்க்கும் உரைகண்ட நல்லறிவுடைய தொல்பேராசிரியர் ஒருவர். மற்றையோர் இப்பொதுப்பாயிரச் சூத்திரம் இயற்றிய ஆத்திரையர் பேராசிரியர் என்பார். இம்மூவருள் யாப்பருங்கலவிருத்தியின் ஆசிரியரால் குறிக்கப்பெற்ற பேராசிரியரைப் புகழ்வனவாக வமைந்துள்ள அடைமொழித் தொடர்களெல்லாம் இவர் சிவபெருமானது திருப்பெயர்களுள் ஒன்றைக் கொண்டவராயிருத்தல் வேண்டுமென்பதை நன்கு விளக்குகின்றன. யாப்பருங் கலவிருத்தி வரையப்பெற்றிருக்கும் சில ஏடுகளில், பேராசிரியர் என்றிருத்தற்குரியவிடங்களில் மயேச்சுரனார் என்று எழுதப்பெற்றிருக்கிறதென்பது அந்நூலின் பதிப்பாசிரியரது முன்னுரையால் புலப்படுகின்றது. அன்றியும் ஆசிரியர் குணசாகரனார் தமது யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையில் பேராசிரியரது சூத்திரங்கள் என்று எடுத்

துக்காட்டியவற்றையே யாப்பருங்கலக்காரிகையின் உரையிலும் எடுத்துக்காட்டி அவை மயேச்சுரனாரது சூத்திரங்கள் என்று குறித்துள்ளனர். ஆகவே, சிவபெருமானுக்குரிய அடைமொழித் தொடர்களோடு யாப்பருங்கலவிருத்தியிற் கூறப்படும் பேராசிரியர் யாப்பிலக்கணம் அருளிய மயேச்சுரனார் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

இனி, யாப்பருங்கலவிருத்தியிற் கண்ட பேராசிரியரது சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரையால் அறியக்கிடக்கும் பேராசிரியர் கொள்கைகள் சிலவற்றோடு முரண்படுகின்றன. இதனால், யாப்பருங்கலவிருத்தியிற்கண்ட பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட பேராசிரியர் அல்லரென்பது இனிது புலனாகின்றது. ஆகவே, இவ்விருவரும் வேறு வேறு புலவராவார்.

தொல்காப்பியம் மரபியலிலுள்ள, 'ஒத்த சூத்திரம்' என்ற முதற்குறிப்புடைய சூத்திரத்தினுரையில் பேராசிரியர், இப்பொதுப்பாயிரச்சூத்திரம் அருளிய ஆத்திரையர் பேராசிரியனைக் குறித்துள்ளனர். ஆண்டு, இவ்வுரையாசிரியர் எழுதுவது, "அவை வருமாறு,......

'வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரஞ் செய்தார் பனம்பாரனார் எனவும், 'வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்' என்னும் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனவும் பாயிரஞ் செய்தார் பெயர் கூறியவாறு'' என்பது. இவ்வுரைப் பகுதியில் சிறப்புப் பாயிரஞ்செய்தார் பனம்பாரனார் என இவ்வாசிரியரது இயற்பெயரோடு தலைமைச் சிறப்புணர்த்தும், 'ஆர்' விகுதியும் புணர்த்திக் கூறியுள்ள இவ்வுரையாசிரியர் பொதுப்பாயிரஞ் செய்தாரைக் குறிக்குங்கால் அங்ஙனம் 'ஆர்' விகுதி புணர்த்தாது 'பேராசிரியன்' என்றே கூறியுள்ளனர். இதனை நுணுகியாராயின், இவ்வுரையாளர் தம்மையே அங்ஙனம் படர்க்கையில் வைத்துக் கூறியுள்ளனரோவென்று கருதற்கிடந்தருகின்றது. அன்றியும், இப்பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தையும் இதன் உரையையும் எழுதியவர் ஆத்திரையர் பேராசிரியர் என்று இவை எழுதப்பெற்றுள்ள ஏடுகளில் வரையப்பட்டிருக்கிறது. பொதுப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்குத் தாம் உரை வரைந்துள்ள செய்தியைத் தொல்காப்பியத்திற்குரை கண்ட பேராசிரியர், மரபியலுரையில்

குறித்துள்ளனர். இவற்றால் தொல்காப்பியத்திற்குரைகண்ட பேராசிரியரும் ஆத்திரையர் பேராசிரியரும் இருவர் அல்லரென்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. ஆகவே, இவ்விருவரும் ஒருவரேயாவரென்பது தேற்றம்.

இனித் தொல்காப்பியத்திற்குரைகண்ட பேராசிரியரே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மரபியலில் நூலிலக்கணம் கூறியுள்ளமையால் அதனையொழித்து அவர் கூறாதுவிடுத்த ஈவோன்றன்மை, ஈதலியற்கை, கொள்வோன்றன்மை கோடன்மரபு எனும் நான்கின் இலக்கணங்களையும் அறிவுறுத்துவான் இப்பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தை உரையுடன் இயற்றிவைத்துள்ளனரெனக் கோடலே பொருத்தமுடைத்து.

இனி, இவ்வுரையாசிரியர் எக்காலத்தே இத்தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவரென்பதை ஆராய்வாம். தமிழ்நாவலர்சரிதையில், 'பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்க ஒட்டக்கூத்தர் பாடியது' என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. இதனால் பேராசிரியரும் ஒட்டக்கூத்தரும் ஒரே காலத்தவரென்பது பெறப்படுகின்றது. அன்றியும், பேராசிரியர், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரையில் மடலையும்

உலாவையும்பற்றி வரைந்துள்ள குறிப்புக்கள் இவர் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தினராயிருத்தல் வேண்டுமென்பதை விளக்குகின்றன. கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர், விக்கிரமசோழன், அவனது மகனாகிய இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன், அவனது மகனாகிய இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் இவர்கள் காலத்து வாழ்ந்தவரென்பது இவர் அம்மூன்று சோழமன்னர்மீதும் மூன்றுலாக்கள் பாடியுள்ளமையானே நன்கறியப்படுகின்றது. எனவே, இந்நல்லிசைப்புலவரது காலம் அம்மூவேந்தரது ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. 1118-க்கும் 1178-க்கும் இடைப்பட்டதாதல்வேண்டும். இக்காலத்தேதான் தொல்காப்பியத்திற்குரைகண்டவரும் இப்பொதுப்பாயிரத்தை உரையுடன் இயற்றியவருமாகிய நமது பேராசிரியர் வாழ்ந்தவராவர். ஆகவே, இவ்வாசிரியரது காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியாகும் என்க.

இவ்வாசிரியரது இயற்பெயர் ஊர் முதலியவற்றை அறிவிக்கும் கருவிகள் இதுகாறுங் கிடைத்திலவாதலின் அவற்றை அறிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை.

இப்பொதுப்பாயிரவுரைப் பிரதியொன்று திருவாரூர் அரசாங்க உயர்தரக் கலாசாலையின் தமிழாசிரியரும் எனது நண்பருமாகிய மணக்கால் திருவாளர் செ. முத்துரத்ந முதலியார் அவர்களிடமிருந்து சில ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கிடைத்தது. இதனோடு ஒப்புநோக்குதற்கு வேறு பிரதி பெற முயன்றும் கிடைக்கவில்லை. வேறு பிரதிக்காகக் காலந்தாழ்த்துவதிற் பயனில்லையென்றுணர்ந்து, கிடைத்த பிரதியை யிறவாது காத்தல்வேண்டி, இதனை ஒருவாறு ஆராய்ந்து வெளியிடத் துணிந்தேன்.

இதன் பெருமையை யுணர்ந்துள்ள நல்லறிஞர் எனது அறியாமையினால் இப்பதிப்பிற் காணக்கிடக்கும் குற்றங்களை எனக்கு அறிவிப்பதோடு இதனை ஆராய்ந்து வெளியிடத் துணிந்த எனது தறுகண்மையைப் பொறுத்தருளவும் வேண்டுகிறேன்.

இவ்வுரைப் பிரதியை எனக்கு அன்புடன் உதவிய நண்பர் திரு. செ. முத்துரத்ந முதலியார் அவர்களையும் இப்பதிப்பின் செலவை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்டு விரைவில் இதனை அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தியவரும் என்பால் பேரன்புடையவருமாகிய திருப்புறம்பயம்

திரு. சோ. சிவாநந்தம் பிள்ளை அவர்களையும் என்றும் மறவேன்.

மக்களது நன்முயற்சிகட்குத் துணையாயிருந்து அவற்றை இனிது முடிப்பித்தருளும் எல்லாம்வல்ல இறைவனது திருவடித் தாமரைகளை வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

குடும்பகோணம், 15—1—23.

இங்ஙனம்,
தி வை. சதாசிவப்பண்டாரத்தார்,
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்,
வாணாதுறை ஹை ஸ்கூல்.

உ

கடவுள் துணை.

தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம் மூலமும் உரையும்.

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந்
திங்க ளன்ன கல்வியுந் திங்களொடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவது

மஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந்
துலைநா வன்ன சமநிலை யுளப்பட
வெண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையு
முலகிய லறிதலு நிலைஇய தோற்றமும்

பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையு
மறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மையுங்
கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் புனைதலு
மின்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்

பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரிய
ரறனே பொருளே யன்பெனு மூன்றின்
றிறனறி பனுவல் செப்புங் காலை
முன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு
ளேற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்
சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் [குணர்தலுஞ்
சொல்லிய வகையொடு சூழ்ந்துநன் கறிதலுந்
தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயன் படுத [லுஞ்
செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் வின்மையு
மடிதடு மாற்ற மானம்போச் சாப்புக்
கடுநோய் சீற்றங் களவே காம [தலு
மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படு
மறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழு [கலுங்
கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு
மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலு முரைத்
முடைய ராகி நடையறிந் தொழுகு [தலு
நன்மா ணாக்க ரென்ப மண்மிசைத்
தொன்னூற் பரவைத் துணிபுணர்ந் தோரே.

என்றது பொதுப்பாயிரம்.

. எந்நூலுரைப்பினும் அந்நூற்குப் பாயிர முரைக்க வென்பது மரபாகலிற் பாயிரமுரைத் தே நூலுரைக்கப்படும். என்னை? "ஆயிர முகத் தா னகன்ற தாயினும்—பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே" என்பதாகலின். பொதுப்பாயிரமென்ற வதனுனே சிறப்புப்பாயிரமும் பெற்றும். அவை அவ்வந்நூல்களிற் கண்டுகொள்ளப்படும்.

இப்பொதுப்பாயிரம் என்னுதலிற்றோவெ னின், ஈவோன்றன்மையு மீதலியற்கையுங்கொள் வோன்றன்மையுங் கோடன்மரபுங் கூறுத னுத லிற்று. என்னை? "ஈவோன்றன்மை ஈதலியற்கை கொள்வோன்றன்மை கோடன்மரபென—வீரி ரண் டென்ப பொதுவின் றொகையே" என்று ராகலின். அங்ஙனம் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றிருவகைப்பட்டது பாயிரமென்றூர்க்குப் பாயி ரமென்ற பொருண்மை என்னையெனின், பாயி ரம், புறவுரை, முகவுரை, தந்துரை, அணிந்துரை, பதிகம், நூன்முகம், புனைந்துரை, (என்பன) ஒரு பொருட்கிளவி; இவையெல்லாம் காரணப் பெ யர்; அப்பாயிரந்தான் நூலோ நூலின்வேறே வெனின், நூலின் வேறெனப்படும். அஃதே யெனின் கேட்பான் புகுந்தோன் நூல்கேளா

ணுய்ப் புறவுரைகேட்கப் பயந்ததென்னையெனி ன், பாயிரங்கேட்டார்க்கன்றி . நூல்கேட்கலா காது; என்னை? நூல் கேட்கப்படுமாசிரியனையு நூல்சொல்லு முறைமையினையும் அறிந்து தாம் நூல் கேட்கப்படுவோ ராதலு முணராது நூல் கேட்பவேயெனிற் கல்லார்பக்கங் காலமுமிட னுமறியாது எல்லாருமவ்வாற்றுன் நூல் கேட் கத் தொடங்குவார். ஆகவே பயந்தலைப்படாது பலரானு மெள்ளப்படுமென்பது; அதனுலீவோ ன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுங் கொள்வோன் றன்மையுங் கோடன்மரபும் உணர்ந்தே நூல் கேட்கவேண்டுமென்பது; அல்லதூஉம் நூல் உலகத்தி னின்று நிலவல்வேண்டில் ஆசிரியரும் மாணுக்கருமாகி யொருவரொருவர்க்குரைத்து நடைகாட்டல் வேண்டும்; ஆகவே, அவ்வா சிரியரையு மாணுக்கரையு மின்னராகல் வேண்டு மெனவும், அவ்வாறு கற்பிக்கவும் இவ்வாறு கேட்கவும் வேண்டுமெனவுங் கூறுதல் எந் நூற்கு முபகாரமுடைத்து. அதனுனும் பாயி ரம் கூறல் வேண்டுமென்பது; மற்றுச் 'சிறப் புப்பாயிரம்' எற்றுக்கோவெனின், அதனது பயனுமாண்டே கூறுதும். அவ்விருவகைப் பாயிரமும் மாடத்தினை யூடுகொண்பார்க்கு

வாயின்மாடம்போல நூலின்வேறுயு நூலுணர் வார்க்கின்றியமையாவாயினவென்பது; மற்றுப் பொதுப்பாயிரம் என்ற பொருண்மையென்னை எனின், தன்னால் உரைக்கப்படு நூற்குச்சிறந்த தெனப்படா தெல்லா நூற்கும் பொதுவாகத் தந்துரைக்கப்படுவதென்றவாறு.

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பு மென் பது இலங்கு நீர்ப்பரப்பின் வளையை மீக்கூறிய வலம்புரி பயந்த நித்திலம்போலச் சிறப்புடை மரபிற் பிறப்புமென்றவாறு. எனவே ஆசிரிய ரெனப் படுவார் இவ்வாறு குடிப்பிறந்தாராதல் வேண்டு மென்பது கருத்து.

இனிக் கூறுவனவுமவர்க் கின்றியமையா தன; என்னை ?

வான்யா றன்ன தூய்மையு மென்பதுநிலத் தியலாற் றிரியாத நீர்போலுந் தூய்மையுமென் றவாறு.

வான்யாறு நிலம்படர்ந்தன்ன நலம்படரொ ழுக்கமு மென்பது ஆகாயத்துக் கங்கையொ த்த வகலிடத்தோர்க்குத் தீர்த்தமாகி யிடை யறுதொழுகியாங் கொருவகையா னென்று மொழுகு மொழுக்கமு மென்றவாறு.

திங்களன்ன கல்வியு மென்பது திங்கள் போல வழிமுறை வளர்ந்து நிரம்பிய கல்வியு மென்றவாறு.

திங்களோடு ஞாயிறன்ன வாய்மையு மென்பது எழுச்சியுந் தாழ்ச்சியு மென்றும் பொய் யாத திங்களு ஞாயிறும்போலத் திரிவுபடாத வாய்மையு மென்றவாறு.

யாவதுமஃகாவன்பு மென்பது எவ்விடத் துஞ் சிறைபடாதவன்பு மென்றவாறு. அஃதா வது எல்லார்மாட்டும் அழுக்காறின்றி நிகழு முள்ளநிகழ்ச்சி.

வெஃகாவுள்ளமு மென்பது அவாவின் மையு மென்றவாறு.

துலைநாவன்ன சமநிலையுளப்பட வென்பது துலாக்கோலது நாப்போல நட்டார்மாட்டும் பகைவர்மாட்டும் ஒப்பநிற்கு நடுவுநிலைமைப்பட வென்றவாறு.

எண்வகை யுறுப்பினராகி யென்பது இச் சொல்லப்பட்ட வெண்வகை யுறுப்புமுடைய ராகி யென்றவாறு. மற்றும் நல்லாசிரியர் குண மின்னுங் கூறுவனவுளவன்றே. இவ்வெட்டினை யுந் துணிந்த தென்னையெனின், இவற்றைப் புற

த்திணையியலுள் அவ்வக்குரிய மாந்தர்க்குச் சிறப்புறுப்பாக வோதினாராசிரியர் தொல்காப்பியனார். * அஃது நோக்கி இவற்றை வேறு தூணிந்தார். இனிக் கற்பிக்குமாசிரியர்க் கின்றியமையாதனகுணம் பிறவு முளவாகலி னவையும் வேறு கூறுகின்றாரென்பது.

வேளாண் வாழ்க்கையு மென்பது விருந்தோம்பற்றொடக்கத் தில்வாழ்க்கையு மென்றவாறு. இதுசொல்லியகாரண மாணக்கற்கோரிடுக்கண்வந்தஞான்று மவனைப் பாதுகாப்பது மாசிரியர்க்குக் கடனென்றவாறு.

தாஅளாண்மையு மென்பது மாணக்கரை மிடியின்றிக் கற்பித்தலு மென்றவாறு.

உலகியலறிதலு மென்பது சாதித்தருமமே யன்றி யுலகத்தருமமுமறிந்து உலகத்தோடொட்டவொழுகும் ஒழுக்கமு மென்றவாறு. அதனதுபயன் மாணக்கர்க்கு நூலுரைக்குங்காற் கோள்கணீங்கிய நிறைமதி யேய்பக்கத்து நாளு மோரையு நல்லன தெரிந்து தூளங்காவுள்ள மொடு கடவுள் வாழ்த்திக் கொள்வோனுணர்

* தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் புறத்திணையியல் சூத்திரம் 75.

வகையறிந்து கொடுத்தற்ருெடக்கத்தனவுடை யனுதல் வேண்டுமென்றவாறு.

நிலையிய தோற்றமு மென்பது கடலுமலையும் போலப் பிறரால் அளத்தற்கரியனுகி எல்லாப் பொருளுந் தன்னகந்தடக்கி நிற்றலு மென் றவாறு.

பொறையு மென்பது மலையுநிலனும்போ லப் பொறுக்கவல்லனுகையு மென்றவாது.

நிறையு மென்பது மறைபுலப்படாமை நிறுக்கு முள்ளமு மென்றவாறு.

பொச்சாப்பின்மையு மென்பது அற்றப்ப டாத செறிவுடைமையு மென்றவாறு.

அறிவு மென்பது நன்ருயினுந் தீதாயினு மொன்றனை யுள்ளவகையா லுணர்வதல்லது நல் லதனைத் தீதாகவுந் தீயதனை நன்ருகவுங் கொள் ளாது செவ்வனுணர்தலு மென்றவாறு.

உருவு மென்பது அலர்போலக் காண்பார் க்கினிதாகிய தோற்றமு மென்றவாறு.

ஆற்றலு மென்பது எவ்விடத்துந் துளங் காது கேட்போர்க்குப் பயன்படுதலு மென்ற வாறு.

புகழு மென்பது மணிபோல வின்னுனென் றுலகறியப்படுமொளியுடைமையுமென்றவாறு.

சொற்பொருளுணர்த்துஞ் சொல்வன்மையு மென்பது தன்னாலுணர்த்தப்படும் பொருள் மாணாக்கருக் கினிதுணருமாறு சொல்லும் வன் மையு மென்றவாறு. எனவே குண்டிகைப்பரு த்திபோலச் சொல்ல நினைந்தபொருள் சொல்ல மாட்டாதானு மடற்பனைபோல விடர்ப்படச் சொல்லுவானுங் கழற்குடம்போலத் தனக் குள்ளதெல்லா மொருகாலே சொல்லி மாணாக் கன் மனங்கொள்ளாமை மயங்கக்கூறுவானு மல்ல னென்றவாறு.

கற்போர்நெஞ்சங் காமுறப்புனைதலு மென் பது முடத்தெங்குபோல யான்வழிபடப் பிறர் க்குரைத்தா னென்றாலும் யான் வழிபாடுபிழை த்தற்குக் கேடுசூழ்ந்தானென்றானு நினையாமன் மாணாக்க ரன்பு செய்யப்படுதலு மென்றவாறு.

இன்னோரன்ன தொன்னெறிமரபின ரென் பது இங்ஙனமோதியனபோலுந் தொன்னெறி யினைத் தமக்கிலக்கணமாகவுடையரென்றவாறு.

பல்பெருஞ்சிறப்பி னல்லாசிரிய ரென்பது நல்லாசிரிய ரல்லாதாரு முளர். கற்பிக்கப்படா

நாரென்றது பெற்றும். கற்கப்படு மாசிரியர் நால்வரெனவுங், கற்கப்படாவாசிரியர் நால்வரெனவும், அவர்தாம், மலே, நிலம், பூ, துலாக்கோல், கழற்குடம், மடற்பனை, முடத்தெங்கு, குண்டிகைப்பருத்தி யெனு மிவற்றோடொப்பரெனவுங்காட்டி இலக்கணங் கூறுவாருமுளர். அவருள்,கற்கப்படாதார் ஆசிரியரெனப்படார். என்னை? அவர் நூற்குபகாரப்படாமையினென்பது. கற்கப்படாத மாணாக்கருமவ்வாறே ஆராயப்படாரென்பது. இனிக் கற்கப்படுமாசிரியரும் இந்நால்வகையான் வரையறுக்கப்படார். என்னை ? எட்டுவகைநுதலியவவையகத் தானுமென்றோதினமையானு மற்றுமவர்க் கின்றியமையாக்குணம் பலவாகலானுமென்பது. இனிக் கற்பிக்கப்படு மாணாக்கருமவ்வாறே வரையறையின்மையின் இத்துணைப்பகுதியரென வரையறுக்கப்படாரென்பது கொள்க என்றாராகலின். ஈவோன்றன்மையென்புழி ஒருமைகூறியவாறு போல வீண்டு மொருமைகூற வமைவதனைப் பல்பெருஞ் சிறப்பி னல்லாசிரியரெனச் சிறப்பித்துப் பன்மைகூறிய தென்னையெனின், ஓதப்பட்ட விலக்கணமுழுது முடையாரைத் தலையாயினாரெனவும் நல்லாசிரியர் மூவகைப்படுவ

ரென்றற்குப் பல்பெருஞ் சிறப்பினல்லாசிரிய ரென்பது கொள்வோன்றன்மை யென்றாற் போல வாராதோவெனின், வொருமைகூற வமைவதனை மாணுக்கரெனச் சிறப்பித்துப் பன்மை கூறுபவாகலான் அவர்க்கு மவ்வாறே தலை யிடை கடையென மூன்று பகுதியுங் கொள்க.

அறனே பொருளே யன்பெனு மூன்றி னென்பது அவ்வாசிரியராற் கற்பிக்கப்படுவா ரித்துணைப் பகுதிய ரென்றவாறு.

திறனறி பனுவல் செப்புங் காலை யென்பது இம்மூன்றுங் காரணமாக வொருவர்க் கறிவு தோன்ற நூலுணர்த்துங்காலை யென்றவாறு. அறனுதலிச்சொல்லப்படுவோ ராசான்மகனுந் தன் மகனும் வழிபடுவோர் முதலாயினோரும்; என்னை? அறனென்ப தொழுக்கமாதலின்; பொருள் கருதிச் சொல்லப்படுவார் அரசன்மகன் முதலாக யாவராயினும் பொருள் கொடுப்போ ரென்றவாறு; அன்பு கருதிச் சொல்லப்படு வோர் உரைகோளாளருந் தமரி லுறுப்பொத்த மாக்களுமென வித்தொடக்கத்தார்; இனி யவ ரிலக்கணங் கூறுகின்றவாறு.

முன்னர்க்கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு ளேற்பவை யுடையராகி யென்பது முன்னாசிரி யர்க் கோதப்பட்ட வெண்வகை யுறுப்பினுட் கல்வியு நடுவுநிலைமையும் போல்வன சிலவொழி ந்து ஒழிந்தனவெல்லா முடையாராகல்வேண்டு மாணக்கர்க் காசிரியர் திறனறி பனுவல் செப் புங்காலை யென்றவாறு.

இன்னு மாணக்கர்க் குரியனவே சொல்லு கின்றார்.

பாற்படச் சொல்லிய பொருளைச் சொல்லி யாங் குணர்தலு மென்பது பூவையுங் கிளியும் போல வாசிரியன் சொன்னவகையானே யிது பொருளெனக் கொண்டுணர்தலு மென்றவாறு.

இவ்வாசிரியனே நன்றுந் தீதுந் தெரிந்து ணர்த்தப்படார்.

சொல்லிய வகையோடு சூழ்ந்து நன்கறிதலு மென்பது ஆசிரியனிவ்விரண்டு மிச்சூத்திரத்திற் குறையென் றுணர்த்தியக்கால் நன்று தீதென் றாராய்ந்து நன்றறிதலு மென்றவாறு. எனவே அன்னமும் பன்னுடையும் போலக் குற்றமுங் குணனும் வேறுபடுக்கவல்லா னென்றவாறு.

தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான் பயன்படுதலு மென்பது தன்னோ டொருசாலை மாணாக்கருக் குத் தானொருபயன் படுதலு மென்றவாறு. அஃதாவது இனங்காக்கும் யானைபோல வெல் லார்க்கும் நன்னெறி காட்டலும் பெருமிதப் படுந் துகடீர்க்குமாறுபோல விடர்ப்பட்ட பொருள்வயி னுணர்வும் அடுத்தினிது செலுத்த லும் வல்லா னென்றவாறு.

செய்ந்நன்றியறிதலு மென்பது ஆசிரியனாற் பெற்றதனைக் குரங்கெறி விளாங்காய்போலக் கொள்ளா திவனாற்பெற்ற திதுவென்று கடைப் பிடித்தலு மென்றவாறு.

தீச்சார் வின்மையு மென்பது கற்கத்தொ டங்கிய நூல் கிடப்ப மற்றொன்றின்மேன் மனம் வையாமையு மென்றவாறு. எனவே, எருமையுந் தோணியும் போனின்றுபயன் கொள்வுழிக் குன் றுவ செய்யாமையும் நின்றுழி நில்லாமற் பிற ரான் வேறிடத்துய்க்கப்படாமையு மென்ற வாறு.

மடிதடுமாற்ற மானம் போச்சாப்புக்-கடுநோய் சீற்றங் களவே காம-மென்றிவை யின்மையுமென் பது இவ்வெட்டு மில்லாமையு மென்றவாறு. மடியென்பது உஞற்றின்மை. தடுமாற்றமென்

பது நூல்கற்குங்காற் சிதைய வெல்லா னாலுள் ளுஞ் சிறிது தொடங்கித் தடுமாறுதல்; மான மென்பது ஆசிரியர்க்குக் குற்றேவன் முதலான வற்றுக்கண் மானங்கோடல். பொச்சாப் பென் பது ஆசிரியனையு நூலையுந் தெய்வம்போல மதி த்திருப்பச்செய்யா திகழ்ந்திருத்தல். இவையுங் கல்விக் கிடையூறாகிய பெரும் பிணியுஞ் சின முங் களவுங் காமமு மென்றிவை யில்லாதாயுமி னென்றவாறு.

சென்று வழிபடுதலு மென்பது மாணுக்கன் காலையெழுந்து பொழுதொடுசென்று வாவென வந்து சொல்லெனச்சொல்லிப் போவெனப் போகிப் பகலுமிரவும் பின்னுமுன்னு மகலா னாகி வழிபடுதலு மென்றவாறு.

அறத்துறை வழாமையு மென்பது அங்ங னம் வழிபடுங்கால் தன்னிலைமைக்கும் ஆசிரிய னிலைமைக்குந் தக்கவாற்றான் வழிபடுதலுமென் றவாறு.

குறிப்பறிந் தொழுகலு மென்பது ஆசிரியன் சொல்லாது குறித்தனவாயின வெவையு மவன் குறிப்பறிந்து செய்தலு மென்றவாறு.

கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு-
மீட்டவை வினாதலும் விடுத்தலு முரைத்தலு-

முடையராகி என்பது கேட்டபொருளைப்பின்னு மாராய்தலும் பாதுகாத்தலும் மறித்துப்பிறரை வினவுதலும் வினவுவார்க்கு விடைகூறுதலும் பிறர்க்குரைக்கு மியல்பு முடையாராகி யென்ற வாறு.

நடையறிந்தொழுகு நன்மாணுக்க ரென்பது சொல்லப்பட்ட விலக்கணங்களொடு வழக்கறியு நன்மாணுக்கர் மூவகைப்படுவரென்று சொல் லுவா ராசிரிய ரென்றவாறு.

மண்மிசைத் தோன்றூற் பரவைத்துணி புணர்ந் தோரே என்பது உலகத்துப் பழைய நூற்பரப்புக்களிற் றுணிந்து பொருளுணர்ந்து துறைபோகுவ ரென்றவாறு. 'ஈவோன்றன் மையுமீதலியற்கையுங் கொள்வோன்றன்மையுங் கோடன்மரபு' மெனநான்கு மிப்பொதுப்பாயி ரத்துள்ளே கண்டுகொள்க. ஒழிந்தன வுளவா யினு முரையிற்கொள்க.

பொதுப்பாயிரமுற்றும்.